

οι εργαζόμενοι επιθυμούν περισσότερη συμμετοχή και δημοκρατία στη λήψη αποφάσεων

□

ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ (για τις απεργίες):

«Για μία ακόμη φορά, απεργούν οι λίγοι και ταλαιπωρούνται οι πολλοί! Κι αυτό γιατί μερικοί

επα

γγελματίες του συνδικαλισμού

αντιδρούν στη διαφάνεια. Επαγγελματίες συνδικαλιστές που έχουν χάσει την επαφή τους με τον κόσμο της εργασίας και που δεν αντιλαμβάνονται ότι οι ίδιοι

οι εργαζόμενοι επιθυμούν περισσότερη συμμετοχή και δημοκρατία στη λήψη αποφάσεων που τους αφορούν.

Εμείς νομοθετούμε τα σωματεία να είναι αντιπροσωπευτικά και να λογοδοτούν. Και οι πλειοψηφίες να είναι αυτές που θα αποφασίζουν για τη στάση των εργαζομένων, θεσπίζοντας, προαιρετικά, και τη δυνατότητα ηλεκτρονικής ψηφοφορίας. Στέκομαι στο πλευρό των εκατομμυρίων πολιτών που σήμερα δοκιμάζονται γιατί έτσι το θέλησε μια μειοψηφία. Οι Έλληνες κουράστηκαν, πλέον, να δοκιμάζονται από πρακτικές περασμένων δεκαετιών. Είναι καιρός να πάμε μπροστά. Και θα πάμε!».

ΕΦΗ ΑΧΤΣΙΟΓΛΟΥ (πρώην υπουργός εργασίας)

*«Το πρόβλημα του κ. Μητσοτάκη δεν είναι η ταλαιπωρία των πολλών. Την ταλαιπωρία εξάλλου την έχει ο ίδιος προκαλέσει και θα συνεχίσει να την προκαλεί με τις εργασιακές του ρυθμίσεις: την κατάργηση του αιτιολογημένου των απολύσεων και της προστασίας των εργολαβικών εργαζομένων, τη διάλυση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, τη μείωση των μισθών. **Το πρόβλημά του είναι ιδεολογικό.** Για αυτό συκοφαντεί την απεργία, τις αντιδράσεις και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων».*

ΣΧΟΛΙΟ

Εύστοχες –ως συνήθως- οι επισημάνσεις της πρώην υπουργού εργασίας. Το πρόβλημα του πρωθυπουργού είναι όντως ιδεολογικό. Αυτό δείχνουν οι νομοθετικές ρυθμίσεις που προωθεί η κυβέρνησή του στην αγορά εργασίας, που είναι όλες, μα όλες, κατά των εργαζομένων και υπέρ των εργοδοτών.

Υπάρχει όμως και μια άλλη μεγάλη αλήθεια στη δήλωση που έκανε ο πρωθυπουργός και που μάλλον του ξέφυγε στη ροή του λόγου του. Εγώ φρόντισα να την υπογραμμίσω με έντονα γράμματα: **«...οι εργαζόμενοι επιθυμούν περισσότερη συμμετοχή και δημοκρατία στη λήψη αποφάσεων που τους αφορούν».** Από το στόμα του και στου... πρωθυπουργού τ' αυτί! Τι άλλο να πω; Συμφωνώ και επαυξάνω. Αυτό που χρειάζεται κατεπειγόντως ο κόσμος της εργασίας είναι περισσότερη δημοκρατία, περισσότερη συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων! Όχι όμως μόνο στα συνδικάτα, αλλά και μέσα στις επιχειρήσεις. Ιδίως εκεί. Αν μη τι άλλο, γιατί εκεί δραστηριοποιούνται όλοι οι εργαζόμενοι κι όχι μόνον οι επάρατοι συνδικαλιστές.

Ωστόσο στις μέρες μας ο θεσμός της επιχείρησης έχει καταντήσει μονοδιάστατο φέουδο του ιδιοκτήτη-επιχειρηματία. Είναι ένα βασίλειο απόλυτου καταναγκασμού για τον εργαζόμενο, χωρίς ίχνος δημοκρατίας και συμμετοχής στη λήψη των αποφάσεων. «*Επιχείρηση*» = «*ιδιοκτήτης*».

Τελεία και παύλα. Κι ενώ μέσα στην επιχείρησή του ο ιδιοκτήτης επιβάλλει το νόμο της σιδηράς και άτεγκτης πειθαρχίας, στις αγοραίες συναλλαγές του διεκδικεί για τον εαυτό του απόλυτη ελευθερία («*laissez-faire*»). Δηλαδή δύο μέτρα και δύο σταθμά. Το κοντράστ είναι εντυπωσιακό!..

Όσο για την επιχείρηση, τι να τα λέμε τώρα. Ξεχάστε αυτά που έγραφαν παλιά τα εγχειρίδια του μανάτζμεντ, δηλαδή ότι είναι ένας πολυσύνθετος οργανισμός και όσοι τη διοικούν πρέπει αν λαμβάνουν υπόψη τους και να εξισορροπούν τα συμφέροντα των ιδιοκτητών, των εργαζομένων, των πιστωτών, των προμηθευτών και της τοπικής κοινωνίας. Αυτά δεν ισχύουν πια. Θεωρούνται ξεπερασμένα. Τη σήμερον ημέρα «*Επιχείρηση*» = «*ιδιοκτήτης*». Όποιοι τη διοικούν πρέπει να επιδιώκουν αποκλειστικά και μόνον τη

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΩΣ ΜΟΝΟΔΙΑΣΤΑΤΟ ΦΕΟΥΔΟ

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Σάββατο, 26 Οκτώβριος 2019 08:40 -

μεγιστοποίηση των κερδών και της αξίας των μετοχών της. Βραχυπρόθεσμα, άμεσα, εδώ και τώρα! Γιατί μακροπρόθεσμα, ποιος ζει, ποιος πεθαίνει! Αυτή η φιλοσοφία όμως είναι αυτοκαταστροφική, επειδή αποθαρρύνει της διαρθρωτικές επενδύσεις εκσυγχρονισμού, οι οποίες συμβάλλουν στην πολυπόθητη αύξηση της παραγωγικότητας. Για τον απλούστατο λόγο ότι απαιτούν χρόνο για να αποδώσουν, είναι μακροπρόθεσμες.

Η αποθέωση του βραχυχρόνιου - το «εδώ και τώρα, παρ' τα όλα!»- είναι η βασικότερη και απεχθέστερη ειδοποιός διαφορά του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού σε μικροοικονομικό επίπεδο (σε επίπεδο επιχείρησης). Είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα της μακροοικονομικής ειδοποιού διαφοράς, δηλαδή των «οικονομικών της προσφοράς» (*supply-side economics*) και των «οικονομικών της διάχυσης του πλούτου προς τα κάτω» (*trickle-down economics*). Αυτά τα δύο (μικρο- και μακρο-) πάνε πακέτο και προσδιορίζουν την αποκρουστική ιδιομορφία της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας και του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού.

Γιώργος Δουράκης